

Стояла в травах ніч, а трави пахли літом

Микола Вінграновський

Стояла в травах ніч, а трави пахли літом,
За кленами сіріло джерело,
І небо йшло задумливо над світом,
І довгі зорі сяло крізь віти,
Втираючи хмариною чоло.
За травами у срібнім верховітті
Замерехтіла в тінях темна хата,
Цвірчав цвіркун за хатою у житі,
Я тихо голову поклав на руку брата.
Сіяла ковдра в росах. З небозводу
На літаках пливла моя тривога —
Брат спав, як і належить хліборобу,
Грудьми до неба і чолом до нього.
Яке чоло!.. Яка рука!.. Немає
Гарніших рук ні в якому краю!
Я чув тоді — колосся проростає
З його руки крізь голову мою...
Стояла ніч...